

- 4) Czy art. 118m ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz art. 103 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie tylko do nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, które mogą wywołać u docelowego kręgu odbiorców niewłaściwe skojarzenie co do geograficznego pochodzenia produktu?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s.1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s.671).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Hansruedi Raimund/Michaela Aigner

(Sprawa C-425/16)

(2016/C 402/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hansruedi Raimund

Strona pozwana: Michaela Aigner

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy powództwo, którego przedmiotem jest naruszenie unijnego znaku towarowego [art. 96 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424] oparte na zarzucie zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze [art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424] może zostać oddalone, jeżeli pozwany wytoczył wprawdzie uzasadnione tym powództwo wzajemne o unieważnienie unijnego znaku towarowego [art. 99 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zmienionego rozporządzeniem nr 2015/2424], ale sąd nie orzekł jeszcze w przedmiocie tego powództwa wzajemnego?
- 2) Jeżeli nie: czy sąd może oddalić powództwo, którego przedmiotem jest naruszenie oparte na zarzucie zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, jeżeli przynajmniej jednocześnie uwzględni powództwo wzajemne o unieważnienie, czy też musi wstrzymać się z wydaniem orzeczenia w przedmiocie powództwa, którego przedmiotem jest naruszenie, w każdym razie do chwili uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie powództwa wzajemnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego; Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 2 sierpnia 2016 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) y Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)/José Blanco Marques

(Sprawa C-431/16)

(2016/C 402/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Druga strona postępowania: José Blanco Marques

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis prawa krajowego taki jak art. 6 ust. 4 Real Decreto 1646/1972 z dnia 23 czerwca 1972 r., który stanowi, że dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru na rzecz osób uprawnionych do renty tytułu trwałej i całkowitej niezdolności do wykonywania ich zwykłej działalności zawodowej i które ukończyły 55 lat „zawiesza się na okres, w którym pracownik jest zatrudniony” jest normą zapobiegającą zbiegowi praw w rozumieniu art. 12, 46a, 46b i 46c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ i art. 5, 53, 54 i 55 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽²⁾, przy uwzględnieniu, że hiszpański Tribunal Supremo (sąd najwyższy) przyjął, że niemożność łączenia przewidziana w tym przepisie prawa krajowego ma zastosowanie nie tylko do wykonywania zatrudnienia, ale także do pobierania świadczenia emerytalnego?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 46a ust. 3 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że norma zapobiegająca zbiegowi praw może być stosowana do relacji między spornym świadczeniem a świadczeniem emerytalnym z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub ze Szwajcarii tylko wtedy, gdy istnieje przepis prawa krajowego rangi ustawowej, który wyraźnie ustanawia niemożność łączenia świadczeń z zabezpieczenia społecznego z tytułu inwalidztwa, starości lub rent rodzinnych, takiego jak świadczenie będące przedmiotem sporu, ze świadczeniami lub dochodami uzyskiwanymi przez beneficjenta za granicą? Czy też norma zapobiegająca zbiegowi praw może być stosowana do świadczeń z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub ze Szwajcarii, zgodnie z art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, mimo iż nie istnieje wyraźny przepis ustawy, lecz w orzecznictwie krajowym przyjęto wykładnię oznaczającą, że wewnętrznym prawie hiszpańskim spornego świadczenia nie można łączyć ze świadczeniem emerytalnym?
- 3) Gdyby odpowiedź na poprzednie pytanie przemawiała za stosowaniem hiszpańskiej normy zapobiegającej zbiegowi praw (rozszerzonej w drodze orzecznictwa) w rozpatrywanym przypadku mimo braku wyraźnego przepisu ustawowego dotyczącego świadczeń lub dochodów uzyskiwanych za granicą, czy należy uznać, że dodatek w wysokości 20 %, który zgodnie z hiszpańskim prawem zabezpieczenia społecznego jest wypłacany pracownikom, u których stwierdzono trwałą całkowitą niezdolność do wykonywania ich zwykłej działalności zawodowej i którzy ukończyli 55 lat, jak opisano, jest świadczeniem tego samego czy innego rodzaju co świadczenie emerytalne ze szwajcarskiego systemu zabezpieczenia społecznego? Czy definicja różnych działów zabezpieczenia społecznego w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ma zasięg wspólnotowy, czy też należy stosować definicję, jaką każdemu konkretnemu świadczeniu nadaje prawo krajowe? W sytuacji gdyby definicja miała zasięg wspólnotowy, czy dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy będący przedmiotem niniejszego postępowania należy uznać za świadczenie z tytułu inwalidztwa, czy za świadczenie z tytułu bezrobocia, z uwzględnieniem faktu, że stanowi on dodatek do renty z tytułu trwałej i całkowitej niezdolności do wykonywania zwykłej działalności zawodowej z uwagi na trudności w znalezieniu innego zatrudnienia przez osoby, które ukończyły 55 lat, a zatem wypłata tego dodatku jest zawieszana, jeżeli beneficjent posiada pracę?
- 4) W przypadku uznania, że oba świadczenia są tego samego rodzaju, i przy założeniu, że ani przy ustalaniu wysokości hiszpańskiej renty z tytułu niezdolności do pracy, ani dodatku do niej nie zostały uwzględnione okresy składkowe w innym państwie, czy należy przyjąć, że dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru hiszpańskiej renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy jest świadczeniem, do którego mają zastosowanie normy zapobiegające zbiegowi praw, skoro jego wysokość nie zależy od długości okresów ubezpieczenia lub zamieszkania w rozumieniu art. 46b ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i w art. 54 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004? Czy można stosować normę zapobiegającą zbiegowi praw, mimo iż świadczenie nie jest wymienione w części D załącznika IV do rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ani w załączniku IX do rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 5) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy ma zastosowanie norma z art. 46a ust. 3 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zgodnie z którą świadczenie z hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego może być obniżone „wyłącznie w granicach kwoty świadczeń należnych zgodnie z ustawodawstwem” innego państwa, w tym przypadku Szwajcarii?

- 6) W razie uznania, że oba świadczenia są odmiennego rodzaju oraz w sytuacji, gdy z akt sprawy nie wynika, by Szwajcaria stosowała jakąkolwiek normę zapobiegającą zbiegowi praw, czy na podstawie art. 46c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 55 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 można zastosować obniżenie w całości do dodatku w wysokości 20 % do hiszpańskiej renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy, czy też częściowo lub proporcjonalnie? W obu przypadkach – czy należy stosować granicę wynikającą z art. 46a ust. 3 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, stosownie do której świadczenie z hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego może zostać obniżone „w granicach kwoty świadczeń należnych zgodnie z ustawodawstwem” innego państwa, w tym przypadku Szwajcarii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t.1, s. 35)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t.5, s. 72)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 17 sierpnia 2016 r. Finanzamt Bingen-Alzey/Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-462/16)

(2016/C 402/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Bingen-Alzey

Strona pozwana: Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

Pytanie prejudycjalne

Czy przedsiębiorstwo farmaceutyczne, dostarczające produkty lecznicze, jest uprawnione na podstawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok Elida Gibbs z dnia 24 października 1996 r., C-317/94 ⁽¹⁾), przy uwzględnieniu obowiązującej w prawie Unii zasady równego traktowania do obniżenia podstawy opodatkowania zgodnie z art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾, jeżeli

- dostarcza te produkty lecznicze do aptek za pośrednictwem hurtowników,
- apteki dostarczają je osobom, korzystającym z prywatnego ubezpieczenia zdrowotnego i podlegają w związku z tym opodatkowaniu,
- ubezpieczyciel oferujący ubezpieczenie od kosztów leczenia (przedsiębiorstwo oferujące prywatne ubezpieczenie zdrowotne) zwraca swoim ubezpieczonym koszty zakupu produktów leczniczych i
- przedsiębiorstwo farmaceutyczne na podstawie regulacji ustawowej zobowiązane jest do udzielania przedsiębiorstwu oferującemu prywatne ubezpieczenie zdrowotne „rabatu”?

⁽¹⁾ EU:C:1996:400, Rec. 1996, I-5339, pkt 28, 31

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1